

23. møde.

Torsdag den 26. januar kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af valgretsaldere til folketinget.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 495, fremsættelsen i tidenden sp. 608).

Formanden: Jeg henstiller, at man under denne sags behandling kun omtaler selve lovforslaget. De tre følgende sager, der ligeledes vedrører valglovgivningen, kommer senere samlet til behandling. Der vil da kunne gøres almindelige bemærkninger om de forskellige valglovsspørgsmål.

Vi behandler altså forslag til lov om ændring af valgretsaldere til folketinget.

Henning Rasmussen: Det lovforslag, som jeg på mit partis vegne skal fremsætte nogle bemærkninger om, er det korteste og det enkleste af de lovforslag, der i dag står på tingets dagsorden, men samtidig det, der berører de fleste mennesker, nemlig forslaget om at ændre valgretsaldere til 21 år.

Jeg tror, jeg skylder den højtærede indenrigsminister en tak, fordi lovforslaget er fremsat så hurtigt, som tilfældet er, og sikkert også en speciel tak, fordi det er fremsat som et selvstændigt forslag. Det medfører en række fordele, bl. a. den, at forslaget kan behandles hurtigt, kan behandles færdig, uanset hvilken skæbne de øvrige forslag måtte få. Jeg tror også, det er rigtigt, at jeg udstrækker takken til at omfatte alle de folketingsmænd og -kandidater og alle andre, der igennem valgkampen har gjort 21 års valgretsaldere aktuel og har argumenteret så dygtigt for den, at ministeren med mit partis fulde tilslutning kan give udtryk for den overbevisning, at siden 1953, da et tilsvarende forslag faldt ved folkeafstemning, har stemningen i befolkningen ændret sig så betydeligt, at vi

ved den kommende folkeafstemning kan forvente, at forslaget vil blive vedtaget.

Jeg kan i øvrigt give udtryk for den forventning, at overbevisningen om en heldig gennemførelse af forslaget vil blive bestyrket gennem de ordførertaler, der bliver holdt her i dag. Jeg skal ikke lægge skjul på, at man kan have sine tvivl med hensyn til ordføreren for partiet de uafhængige, men selvfølgelig kan man også fra den kant måske håbe på en glædelig overraskelse.

Jeg skal ikke fremsætte historiske betragtninger i stor målestok. Det kunne være fristende at gøre det som repræsentant for den generation, der var med til at modtage løfterne i tiden umiddelbart efter besættelsen om, at nu skulle der ske noget på dette område. Alligevel tror jeg, jeg for den historiske sandheds skyld skal sige ved denne lejlighed, at det er ikke mit partis og ikke min politiske ungdomsorganisations skyld, at dette forslag ikke for længst er vedtaget. Der er så mange gange og ved så mange lejligheder fra mit parti argumenteret, agiteret, stillet forslag og på anden måde søgt fremmet nedsættelsen af valgretsaldere til 21 år, at vi kan melde hus forbi i denne henseende. Modstanden har skullet søges andre steder i og uden for denne sal, selv om jeg skynder mig at tilføje, at også andre ærede ordførere kan gå på talerstolen med god samvittighed; men det vil de sikkert selv sige.

Jeg synes også, det bør fremhæves herfra, selv om det er blevet sagt i ministerens fremsættelse, at forslaget er historisk i den forstand, at det medfører, at vi for første gang skal tage de nye regler om folkeafstemning i brug, regler, der er således udformet, at man kan regne med, at forslaget vil få en lettere gang gennem folkeafstemningen, end tidligere forslag fik. Det er de ærede medlemmer og den interesserede del af befolkningen bekendt, at et almindeligt flertal af nej-stemmer, men dog mindst svarende til 30 pct. af samtlige stemmeberettigede, kan forkaste forslaget. Nu kan man måske trøste sig med, at det kan være svært at hente 30 pct. nej-stemmer frem mod et så fornuftigt forslag, men jeg vil ikke desto mindre sige allerede her ved første behandling, at det alligevel vil være ulykkeligt, hvis forslaget bliver vedtaget ved en afstemning, hvor der er et faktisk